

tringer have ønsket, at den ærede Justitsminister havde ladet de Betænkkeligheder, han har havt ved Paragraferne i Lovforslaget efter § 2, raade saaledes, at Lovforslaget ikke var gaaet videre end til disse første Paragrafer, og jeg for mit Vedkommende vil anse det for helst, om Landsthinget vilde beslutte sig til at indskrænke Lovforslaget til de to første Paragrafer, imod hvilke det forekommer mig, at der intet Væsentligt kan være at erindre, ligesom der maaske ogsaa i de tvende sidste Paragrafer kunde være Bestemmelser, som det ikke vil være betænkeligt at vedtage. Siden jeg slutter, vil jeg dog, uden forøvrigt at fordybe mig videre i den hele Materie, gjøre en lille Bemærkning, som jeg særlig finder mig opfordret til. Det, som jeg, og som jeg tror, de Fleste, der ere imod Lægevirkfomhedens Frigivelse, i Regelen ere bange for, er den Indflydelse, som denne Frigivelse efter vor Mening høist sandsynlig vil kunne faae paa det lægevidenskabelige Studium her i Landet. Naar man betragter Lægens økonomiske Stilling her i Landet, maa man ganske vist sige, at en Læges Plads paa ingen Maade er billig kjøbt ved den Tid, det Arbejde og den Opoffrelse, som udkræves til den Forberedelse, han maa underkaste sig paa Universitetet og paa Høspitalerne, og det ligger derfor overmaade nær at spørge, om det ikke vilde blive meget almindeligt, at Aspiranterne til at blive Læger vilde søle sig fristede til betydelig at indskrænke denne Forberedelse, saasnart den ikke længere er lovbesaet. Det er denne Frygt, som i Særdeleshed gjør sig gjældende hos Mange; man er bange for, at Lægevirkfomhedens Frigivelse vil føre til, at den hele medicinske Fordømmelse efterhaanden vil blive trykket ned paa et lavere Standpunkt end det, hvorpaa den nu staar. Naar der ikke er saa Mange, som jeg kunde ønske, der dele denne Frygt, naar der er Mange, der tro, at man kan overse dette, saa bilder jeg mig ind, at Noget, der maaske bidrager dertil, er, at man har set, at man i Preussen har vovet det Skridt at give Lægevirkfomheden fri. Dette har man vel ogsaa gjort i Norge, men der ere ganske vist Forholdene aldeles forskellige fra, hvad de ere her. Jeg mener imidlertid, at det vil være af stor Interesse at undersøge, om man virkelig i Preussen har befundet sig vel ved denne Forandring, og hvilke Følger man har sporet af den, og der er det nu det Mærkelige, at sjøndt det ikke er mere end omtrent 4 Aar, siden Lægevirkfomheden blev frigiven i Preussen, saa lyder der allerede nu flere og flere Stemmer, og det endog ogsaa blandt dem, der tidligere have anbefalet denne Forandring, som udtale sig meget betænkelig over de Følger, som dette Skridt allerede har havt og sandsynligvis i Fremtiden vil have. Navnlig er der en Ting, der har vakt en ganske overordentlig Opmærksomhed, og det er, at man allerede nu, saa kort Tid efter at Forandringen er indført, har set en ganske

mærkelig Afstagen af de medicinske Studerendes Antal ved de forskjellige Universiteter; man har set, at Antallet ikke blot ikke tiltager i de Forhold, som det burde efter Befolkningens Tilvæxt, men at det endog er i en stadig Afstagen, og det i den Grad, at der for Exempel i Berlin i det sidste Aar var Tusind medicinske Studerende færre end det foregaaende Aar, saaledes at de Studerendes Antal ved dette udmærkede Universitet nu er sunket ned til et ringere Antal end det, der var sjørend Krigen med Danmark. Dette er Omstændigheder, som jeg tror, at det dog kunde være godt, om man lagde sig paa Hjerte, og jeg tror, at de i al Fald maatte føre derhen, at man ikke saaledes uden videre skulde bevilge sig ved, at da det er et Skridt, man har gjort i Preussen, saa kan man ogsaa nok vove det her.

Udvalg: Jeg er ganske enig med den ærede sidste Læser i at finde den Fredstraktat, som den høie Justitsminister har villet slutte mellem Kvaalsalveri og Lægekunst, omtrent lige saa uheldig som den politiske Fredstraktat, hvorom der jo i disse Dage handles paa et andet Sted. Det har været mig en stor Tilfredsstillelse af det ærede Medlem at høre, at han nu finder, at det Forslag, som han, da det kom frem her i Thinget for 6 Aar siden, var med at tilraade det høie Thing at forkaste, vilde være langt at foretrække for den sidste Halvdel af det nu foreliggende Lovforslag. Jeg holder mig overbevist om, at det ærede Medlem ikke er ene om den Mening, at det havde været langt bedre, om Landsthinget da havde fulgt sit Udvalgs Flertal, og jeg holder mig overbevist om, at flere meget ansete og dygtige Læger ere nu komne til den Erkjendelse, at de kunde have sparet den Iver, de da gjorde sig for at faae dette Forslag forkastet; thi mine Herrer, dengang man hørte op med at brænde Hærene, saa tabte Kroen paa Hæren sin Udbredelse, saa blev den mindre og mindre. Den er ikke uddød, der gives endnu Folk, som tro paa Hæren, thi Overtro og Bantro vil være, saalænge der er Menneffer til, men i vor Tid ville vi jo finde det latterligt at brænde Kroen for Hæren, og det er ogsaa urimeligt at forsøge Kvaalsalveri, naar det ikke gjør nogen bevisslig Skade. Det var dette Hensyn, som ledede det af Landsthinget i 1867, nedsatte Udvalg til at foreslaa at indskrænke Straffen for Kvaalsalveri til saadanne Tilfælde, hvor det var bevissligt, at der var sket nogen virkelig Skade. Siden den Tid har — ikke Preussen, som det ærede Medlem sagde, men — det nordtydske Forbund vedtaget en Næringslov, som giver fri Lægepraxis omtrent paa samme Bilklaar som de, der i sin Tid bleve foreslaede her i Landsthinget, nemlig saaledes, at ingen af Kvaalsalverne maa kalde sig Læge, og de maa lige saa lidt ordinere andre Lægemidler end dem, der kunne faas i Haandkjøb paa Apothekerne. Denne Lov er senere end 1869 udvidet til ogsaa at gjælde